

דברי הכפר

פ ר ר י ס... פ ר ר י ס...

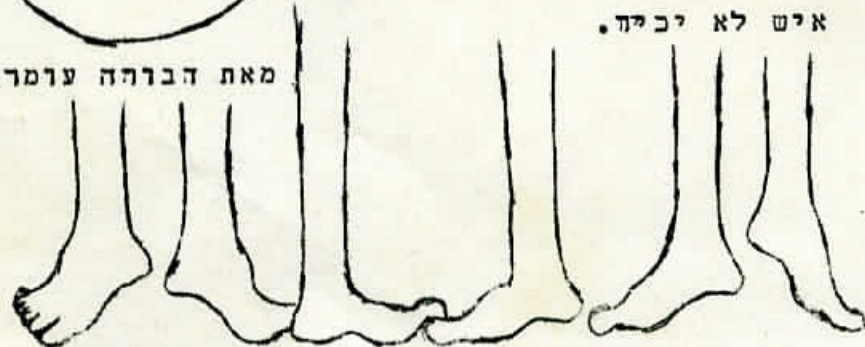
שנה תמימה חיכו לך
עד כי הגעת, חג פורים.
היום, היום אחוג אותך
עם רעשן ומסכה
ואיפורים.

היום אהיה שודד גורא
ואקדחים שלושה אסחב.
אלבש קסדה וחגורה
ואסתעף בלי שום מורא
אל ההחוב.

אפגוש עבק ליה גמד,
טיס-חלל, ליצן, וזיר.
פרסים, צחוקים, תרועות הידוד...
אך רק אותי, אותי בלבד
איש לא יכיד.

מאת הבורה עומר.

דברי הכפר
מס' 450
כפר הנשיא
12.3.1976
י' באדר ב'
חשל"ו

- 1 -

*米

7

米

17

-8-

הערב

ע ה

ת

77

8

90

03

צד

*

ברגעים נדירים כשיש לנו זמן לנשום בין גליון לגליון, אנו שואלים את עצמנו, "למה?" "איך?" "בשביל מי?" "של מי?" ועוד כמה שאלות שמטרתן לחדור אל עמקי המצפון.

ברור שעלון המופץ בין 350 קוראים בקירוב, בגילאים 8-80, לא יוכל לענות על דרישות כולם, כל שבוע. לכן, אנו משלימים עם העובדות, ומנסים לספק "קצת מזה וקצת מזה" בתקווה שכל אחד ימצא חמר קריאה לטעמו בכל גליון.

אבל, כדי שהעלון ישקף את חיי החברה, אנו זקוקים לכתבות מהחברים, וכדי שעלוננו יהיה בטאון ולא אוסף של דוח"ות ופרטיכלים, אנו משתדלים להביא את הכתבות הנ"ל לדפוס בצורתן המקורית. בהתחשב במגבלות הלשוניות גם שלנו וגם של כתבינו, אנו מוכנים לתקן את השגיאות הצורמות והבולטות על מנת לשמור על עברית מדויקת ומדוקדקת - אך מה יהיה אם בתחיל לסגנון את הכל מחדש? העלון יהפך לבטאון אישי של חברי המערכת (כפי שקרה בהרבה משקים, כשהעורך לוקח על עצמו את כל האחריות לעלון - אם בליט ברירה, ואם בהתיימרות). לעומת זאת, למרות רצוננו העז להדפיס את הכל קבענו הנחיות לגבי טעם טוב ויחסים בין חברים. המבין יבין!

ומה לגבי העתיד? נכון שיש לנו חלומות (ובלעדיהם לא היינו מחזיקים מעמד במלחמת העצבים, הזקראת, עריכת עלון משק).

א. שכלולים טכניים שיאפשרו לנו להוציא לאור עלון שנראה יפה לעין, כמו במשקים המרשים לעצמם תקציב גדול יותר (מכונת כתיבה חשמלית, ביר משובח בשפע, הדפסת צלומים, הדפסה בשיטת אופסט).

ב. מלאי של חמר מקורי - ספורים, שירים, וכו' פרי עטם של חברי המשק.

ג. גל של מתנדבים למלא את החלל - למשל

כתב לספורט

כתב לענייני בי"ס עמק החולה

כתב לענייני תרבות

כתב למדור "עשה זאת בעצמך"

ועוד ועוד....

ד. והחלום הורוד ביותר ? ?

שיצרפו למערכת חברים ששפת האם שלהם עברית וששפת הרחוב שגורה בפיהם! עד אז, קוראים באמנים, נעשה כמיטב יכולתנו להוציא עלון, קריא, אינפורמטיבי, מעבין ומהנה.

חברי המערכת

$\frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \frac{1}{4}, \frac{1}{5}, \frac{1}{6}, \frac{1}{7}, \frac{1}{8}, \frac{1}{9}, \frac{1}{10}, \frac{1}{11}, \frac{1}{12}, \frac{1}{13}, \frac{1}{14}, \frac{1}{15}, \frac{1}{16}, \frac{1}{17}, \frac{1}{18}, \frac{1}{19}, \frac{1}{20}, \frac{1}{21}, \frac{1}{22}, \frac{1}{23}, \frac{1}{24}, \frac{1}{25}, \frac{1}{26}, \frac{1}{27}, \frac{1}{28}, \frac{1}{29}, \frac{1}{30}, \frac{1}{31}, \frac{1}{32}, \frac{1}{33}, \frac{1}{34}, \frac{1}{35}, \frac{1}{36}, \frac{1}{37}, \frac{1}{38}, \frac{1}{39}, \frac{1}{40}, \frac{1}{41}, \frac{1}{42}, \frac{1}{43}, \frac{1}{44}, \frac{1}{45}, \frac{1}{46}, \frac{1}{47}, \frac{1}{48}, \frac{1}{49}, \frac{1}{50}, \frac{1}{51}, \frac{1}{52}, \frac{1}{53}, \frac{1}{54}, \frac{1}{55}, \frac{1}{56}, \frac{1}{57}, \frac{1}{58}, \frac{1}{59}, \frac{1}{60}, \frac{1}{61}, \frac{1}{62}, \frac{1}{63}, \frac{1}{64}, \frac{1}{65}, \frac{1}{66}, \frac{1}{67}, \frac{1}{68}, \frac{1}{69}, \frac{1}{70}, \frac{1}{71}, \frac{1}{72}, \frac{1}{73}, \frac{1}{74}, \frac{1}{75}, \frac{1}{76}, \frac{1}{77}, \frac{1}{78}, \frac{1}{79}, \frac{1}{80}, \frac{1}{81}, \frac{1}{82}, \frac{1}{83}, \frac{1}{84}, \frac{1}{85}, \frac{1}{86}, \frac{1}{87}, \frac{1}{88}, \frac{1}{89}, \frac{1}{90}, \frac{1}{91}, \frac{1}{92}, \frac{1}{93}, \frac{1}{94}, \frac{1}{95}, \frac{1}{96}, \frac{1}{97}, \frac{1}{98}, \frac{1}{99}, \frac{1}{100}$

ע מ ו ס ע ו ז ע ל ה ק ב ו ן

כחבה זו הופיעה כבר בעלוני קבוצים רבים ולדעתנו כדאי שגם אנו נקרא אותה *

יש לי החחושה והאמונה, שזה המקום הפחות-רע לחיות בו, והפחות-רע מכל המקומות שאני מכיר אותם - והייתי בכל מיני מקומות. לא נולדתי בקבוץ וגם בתקופה שאני בקבוץ, הייתי גם חיים אחרים. אני לא אומר שזה מקום אידיאלי, אבל זה המקום הפחות-רע שאני מכיר. אני חושב שזה הנסיון היחיד שאני מכיר בעולם המודרני לשחזר את המירקם של משפחה גדולה של בת-דורות וסבתות וקרובים רחוקים, מעין חמולה. כמובן, יש מחיר למציאות חיים זאת. זה לפעמים מחניק, זה לפעמים חטטני, זה לפעמים מעיק, לפעמים לוחץ; אבל כשאדם נמצא באיזה שהוא סוג של מצוקה - נפשית או אמנותית או גשמית מאד - לומד פתאום להעריך, כי הבדילות שקימת בקבוץ היא הנוסח הפחות קטלני של בדידות מכל אלה שקיימות. אם כי יש בדידות בקבוץ, אין זו הבדידות הרצחנית של המון אנונימי, חסר פרצוף, שאין ערך לחייו ואין ערך למותו. כשאח נפגע - כואב כל הגוף הקבוצי, מגיב כמו אורגניזם ורק אז אחת מרגיש את זה.

וראי שיש מחיר לזה. זה עולם צפוף, יש בו חוסר טקט, יש בו קטנוניות, יש בו קנאה, יש בו נימול של אכזריות, יש בו צרות מח. אני מכיר את הדברים האלה. אבל כשאדם בצרה, כשאדם במצוקה - זו חמולה. מעבר לזה יש לי אי-אילו עקרונות שאני דבק בהם, מאמין בהם. לא בלי סייג, לא בלי חנאי, אבל אני מאמין בהם. כן, ערכים.

אני מאמין, שזה הנסיון היחיד בעולם, שבו נתגשמה מידה של שיתופיות ומידה של שוויון - שניהם לא מושלמים, אבל הי א נתגשמה בלי כפיה, בלי אלימות. לא היה לקבוץ נביא, לא היה לו אב מיסד, היאורטיקן עם זקן, שאפשר לעשות ממנו "פוסטרים" ולהדביק. לא היה מין "ספר קדוש" שהקבוץ רוצה לממש בחיי יום יום. זו חברה שלפעמים מתחבטת בחוכה ובוכה על על העקרונות שזכחו, אבל האמת היא, שהעקרונות האלה אף פעם לא קודשו. הם כולם צמחו מתוך מציאות פרגמטיות. הקבוץ משתנה כל הזמן וזה סוד קיומו. אילו היה לו נביא, אילו היה לו "ספר קדוש", אילו היה מנסה לממש עלי אדמות סכימה אידיולוגית מופשטת, הוא היה מזמן מתפורר מחוץ הלחצים והמצבים המשחנים, כי המצבים יותר מורכבים מכדי שאיזו אידיולוגיה תוכל למצות אותם.

יש בצורת החיים הזאת גמישות, כושר לשנוי, כושר לחיות עם קונפליקטים. מתחילה גם להצטייר - בשנים האחרונות - ההשלמה החכמה עם כך, שלא הכל פתור, שהעולם לא עשוי בעיות ופתרונות. בעולם יותר בעיות מאשר פתרונות. אני לא אומר, שאין עדיין בעיות שלא מצאו להן את הפתרון. אני אומר: עקרונות יש יותר בעיות מאשר פתרונות. עם קונפליקט, לומדים לחיות. הבשר, שנחדר ברסיס, מכסה על הרסיס הזה וסוגר עליו. אנחנו לומדים את זה. הקבוץ הולך ונעשה חברה פחות קנאית. אנו נעשים חברה בעלת חכמה זקנים וסובלנות זקנים. אני חושב שזה טוב.

לא שאני לא רואה פגמים, לא שאני לא מודאג; אבל אומר עכשיו דבר, שיזעזע כמה חברי קבוץ ואני רוצה להדגיש אותו: לו הייתי צריך לבחור בין לחיות בקבוץ בשנות ה-20 לבין לחיות בקבוץ היום, הייתי בוחר בשתי ידיים לחיות בקבוץ של היום. לא בגלל הרווחה החומרית, אלא בגלל השכבות האלה של חכמה ומכאוב, שנחוספפו; מפני שזאת כעת חברה יותר פתוחה, יותר סלחנית.

קפיצה לחור"ל

(V 812e)

טלויזיה - חסלחו לי! - מחת לבל ביקורת. בניו יורק, יש 13 תחנות שונות, ברוב המדינות, לפחות 5 תחנות שונות. וחור מאחת בכל מדינה, כולן בידי ביזנס לשם פרסומת שהיא באמת גרועה. כל שני רגעים, התכנית, לא משנה איזו, מופרעת ע"י פרסומת, לרוב ספשה וילדותית ולמוצרים הכי לא נחוצים. מפסיקים סרט טוב כל 2 דקות, או חכנית בידור מענינה, או אפילו חדשה. הדדעזתי ממש, כשראיתי סרפה גדולה בחדשות חבה מחו 7 אנשים, ותיכף אחר כך, פרסומת למאכל כלבים, או ערב אחר הודיעו על רצח משפחה שלמה בניו גרסי ותיכף אחר כך פרסומת על בוש - ממ חוסר טעם. גם הפרסומת עצמה אינה ברמה גבוהה - חוסר אורגינליות מוחלט לדעתי ומשממת. "בנאלית" המלה המתאימה.

בכל מדינה תחנות עצמיות ותכניות שונות. אין תכניות כל ארציות, חוץ ממקרים, שכל החברות מראות נאום של הנשיא או מסה דומה. בניו יורק, יש כמה תכניות חדשות באותה השעה, וכל אחד יכול לבחור את הקריין שהוא רוצה. לעומת הנ"ל, חכנית 13 בניו יורק, יוצאת מן הכלל. טובה, ברמה נאותה, אינסלגנטיה ומענינה. חחנה זו, ממונת רק מחרומות. ולא קשורה לחברה מסחרית.

חרבות - למרות כל מה שכתבתי על תכניות טלויזיה, ניו יורק, מרכז חרבות ברמה הגבוהה ביותר. מוזיאונים, הרצאות, תיאטרונים מכל הסוגים, ביניהם מעולים, רציניים, ביניהם קישט וגם הצגות מאד מהנות. יש אופרה, קונצרטים, ג'ז, - הכל. אם יש כסף, אפשר לבלות כאן שנים, נדמה לי, בלי לראות אותו הדבר פעמיים. ראיתי 3 הצגות. "טרבסטיס" (עקמות), "הביאוס קורפוס" ו"אקווס". הבימוי של כולם, היה מפחיע, חדשני ומענין. "הביאוס קורפוס" קומדיה טטחית. "טרבסטיס" גם קומדיה אך יותר עמוקה, על פגישת כאילו, בין לנין, דאדא, וג'יימס ג'ויס במויצריה, בזמן מלחמת העולם הראשונה. המשחק בין הרעיונות היה מענין מאד. ההצגה החזקה ביותר, היחה "אקווס". אין מקום לפרט את הסיפור, אך הרעיון מסובב מסביב לטיפול פסיכולוגי של נער, ע"י פסיכולוג, שמגלה את הבעיות העמוקות שלו דרך הטיפול. הדמיון והדרמטיות יחד עם עומק מחשבה, היו יוצאים מן הכלל. אגב, מוזר שכל ההצגות האלו היו אנגליות.

שמעתי בצהריים, כמה קונצרטים קמריים של מוסיקה נסיונית. הקהל צעיר, רציני ומחפש חד בעולם שלהם. קשה לחפוש, אך מענין. יש מוזיאונים לכל סעם. אך המוזיאון לאומנות מודרנית, ענין אותי יותר מכולם. מציגים הרבה אומנות קינסית מאד מושכת.

לקחו אותי כמובן גם למועדוני לילה. בניו יורק, ביקרנו ב"שער הכפר" "The Village Gate" מועדון מלוכלך, אך מפורסם בגרניץ וולף, שבעליו, יהודי שלמד בישיבת פלטבוש המפורסמת והתחתן עם בת קיבוץ. שם ההצגה במועדון הוא Let My People Come וחסלחו לי, אלה שאינם דוברי אנגלית - אך אלה שמבינים, ינסו להסביר להם את הפירוש. בכל אופן, אחד מכותבי הביקורת החיאתרלית, כינה את נושא ביקורתו כ- "Let My Folks Arrive!" כמובן הצגת עירום, סטירה על כל מיני מנהגים של הדור שהיה צעיר לפני כמה שנים.

בלוס אנג'לס, לקחו אותי למועדון מענין ביותר. בעליו, יהודי, גם מורה לשירה. נכנסים, יושבים, נר בחור עשית, שעליה כתוב "נא לשחק בזמן ההצגה כאות כבוד למציג" ובאמת לא מדברים. אם מישהו כן מתחיל לדבר, מלצרית ניגשת ומאוחתת לו להפסיק. אמרו לי, שאנשים שהמשיכו לדבר, פשוט נזרקו ע"י בעל המועדון. כמובן מזמינים שחיה. אומרים למלצרית כשנכנסים, איזו שחיה רוצים, שמים כסף על השולחן וכל היחר נעשה בשקט. היא נוחנת עודף בשקט, מזמינים מילוי כוסות בנפנוף יד, מסאירים את הכסף על השולחן והמלצרית פשוט לוקחת את הדרוש בלי מילה.

המשך "קפיצה לחו"ל"

המציגים אינם הכי מפורסמים באו"ב, אך כולם ברמה די גבוהה. שניים הרשימו ביותר - זמר פורטו-ריקני, שהתאים את קולו לכל סוג של שיר - בלדה, אופרה, פופ. גם היה בעל חוש הומור מפותח מאד, שלא פחד לדקור את היהודים הרבים שיסבו באולם וגם הנוצרים. השני היה וונטרילוקוויסט, שניהל שיחה מיוחסת בין עצמו, שעונו, ואיש קסן שחי בגיטרה שלו.

אין לעבור מחרבות בלי להזכיר ערב או יותר נכון לילה בלתי נשכח בניו אורליאנס. לילה של ג'ז ניו אורליאנס אמיתי עד כ-3,000 בבקר. חמישיות בלי יוסרנו, שמנגנות בכל בית קפה, ברמה נאותה. חצוצרה, טרומבון, פסנתר, בס וקלינט. המנגנים מכירים כנראה, כל מנגינת ג'ז או בלוז שנכתבו אי פעם. השיא היה "פרזרבייטון" הול", שם מנגנת לישיה, החמישה מהם נ בגיל בין 60 ו-90. הטרומבוניסט בעל הומור עצום, מתקרב לסנתו החשעים. הצעיר היחיד ביניהם, טוב יהודי בצל העסק, שהוא מנגן טובה. ההול אינו בית קפה, אינו מקושט, יושבים על ספסלים או על הרצפה, או עומדים. כסוכנסים זורקים שני דולר לקערה שזאת הקופה היחידה. אם אחת רוצה לשמוע משהו מיוחד, אחת נותן דולר לתזמרת והם מנגנים לפי רצונך. כמובן הכל בסגנון ניו אורליאנס. ואז יוצאים לרחוב מלא אנשים מתהלכים בחופש ובהנאה כזאת בין הלהקות השונות, אולמות רקדניות ערומות וגם רקדנים ערומים, "12 הגברים הכי יפים בעולם", ומסעדות קטנות שמגישות מאכלים מיוחדים קריאולים. אווירה עצומה! במקום אחד, כושי מבוגר עומד ושומע ולא יכול יותר לעמוד בשקט. מתחיל לרקוד. בת לבנה צעירה, ניגשת ומתחילה לרקוד אחרו ויושבי בית הקפה מוחאים כפיים בליווי בקצב בין לגימות הבירה.

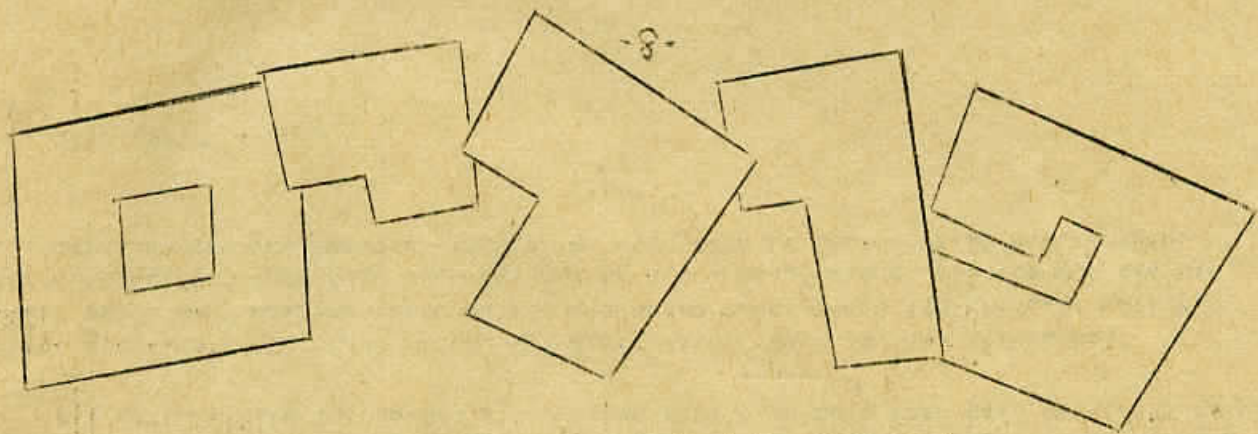
בתים בנויים בתחילת המאה בסגנון צרפתי, בלוסטרדות לבנות חומות, כל בית אינדיבידואל ועל הכל ההווי של עיר הקריאולים על יד נהר המיסיסיפי.

שמעתם על מסעדת "אסט" בקצה גרניץ ווילג? מסעדה לא גדולה ולא מפוארת. מלצר בא מגיש אוכל כרגיל, מה מיוחד? חכו! פתאם אחת רואה, מלצר עולה על במה קטנה, העוגב מנגן הקדמה ומלצר מתחיל לשיר אריה מאופרה איטלקית. מצטרפים עוד עובדים כולל הסבך שמכין פיצה חוץ שירו. אחד מן הקהל מחיך לאשתו ועולה על הבמה ושר את האריה שלו. אישה יושבת ומחלהבת ומתחילה לכיר עם הזמר-מלצר. הסועדים מוחאים לה כף גיד רחבה. הכל, אופרה, עממי, חם ומהנה. זאת אמריקה!

סוג אחר של תרבות - "סמפי" עיר קטנה באריזונה, עיר אוניברסיטאית. בתים של קומה אחת, כ"א בגינה גדולה, רחובות רחבים מאד, ובמרכז האוניברסיטה השולטת, שבה לומדים 33,000 סטודנטים. הידידים שלי, פרופסור לסווק ואשתו, מורה של כחה מיוחדת לילדים מחוננים, הזמינו חברים יהודים ולא יהודים לפגישה אחי. כמובן דיברנו על פוליטיקה וישראל. אך להפתעתי השאלה הראשונה הייתה, "מה דעתך על הלאומיות הסקוטית החדשה?"

מהפרופסור למדתי שהפסיכולוגיה של העם גוברת על הפרסומת ואם מנסים למכור משהו שלא מתאים למצב הרוח של הזמן, כל הפרסומת בעולם אינה עוזרת. דעחו היא, שהשנה האפנה תהיה פשוטה, אפילו חזרה לחליפות לנשים, צבעים שקטים, ואורך חצאיות צנוע. כך גילה חוץ מחקרים ברחבי ארה"ב שנעשו על ידי הפקולטות השונות לביזנס. שימו לב חברות!

מיכאל כ'

-8-

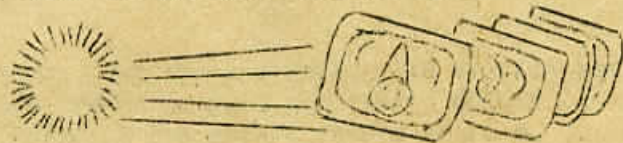
ה ח ב ר י ם ל צ ל ו ם ו ת ג ה פ ו ר י ם

בשנים שעברו, חג הפורים היה נחשב לחג הצלמים. לא כן השנה. כבר זמן רב החוג חדל לפעול כחוג מאורגן, והחסר מורגש היטב בחברה. המכה האחרונה נפלה, כשנאלצנו להעביר את המעבדה מהצריף, שחייב לרדת. עד כה לא נכנסנו למקום חגש. בלי מעבדה אין אפשרות של ממש לפתח ולהדפיס ממונות.

חג פורים השנה, יהיה חג צבעוני יותר מהרגיל. הנושא הוא צבעים. הועלה רעיון לצלם השנה רק בשקופיות. מי שרוצה לקבל תמונה צבעונית מהשקופית, יכול לשלוח אותה להדפסה וזה יעלה בסביבות 5 ל"י לתמונה. השקופיות עצמן יהיו על חשבון ו. התרבות. באחד הערבים בשבועות הבאים, בקרין את כולם כך, שאפשר יהיה לקבל מושג ולהתרשם לפני שבגשים להזמנה. אחרי שמקבלים את התמונה הצבעונית הראשונה מהשקופית, אפשר לקבל תמונות בשחור-לבן במחיר זול יותר.

לא חסלנו את החוג לצלום לגמרי - יש מגעים בין מוסדות התרבות בעצין תחיתו ושקומו. תקוותנו להמשיך לצלם להנאת הכל בעתיד הלא רחוק.

פיל

ח ב ר י ם ו י ל ד י ם מ ו ז מ נ י ם - - -

ל ק ר י א ת " ה מ ג י ל ה "

ביום ב' 15 לחודש - יג' אדר ב' - ע ר ב פ ו ר י ם

בסעה 8.15 במועדון

(לפני הערב החברתי)

לקראת חג פורים מתוק ושמח עוד יותר, ריכזתי כמה מרשמים "פורימיים" ומביאה אותם פה לבחירתכן.

חג שמח

הלן

א ו נ ו ה מ ל

מלית פרג מס' 1

200 גר' פרג
1 1/2 כוסות סוכר
1 כוס מים
בשלי 15 דק

מלית מס' 2 (מפי רותי מ')

4 חלבונים וכוס סוכר
200 גר' פרג
להקציף
הוסיפי

בצק מאד מומלץ, קל לרידוד.

1/2 חב' מרגרינה
1/2 כוס מים
1 1/2 כפיות אפיון
3 1/2 כוסות קמח
1/2 כוס שמן

ערבבי, מרג' קמח אפיון לפרורים
הוסיפי שמן ומים.

ע ו ג ו ת פ ר ג

1 1/2 כפית אפיון
2 כפות מיץ לימון
3 ביצים
קורט מלח

2 כוסות קמח
1 כוס סוכר
1/2 כוס שמן
1/2 כוס פרג

לערבב יחד. בעזרת כפית הניחי על גבי תבנית משומנת. השאירי רווח ביניהם.

ע ו ג ת פ ר ג

1 חב' מרגרינה
1 1/2 אפיון
6 ביצים

3 כוסות קמח
2 כוסות סוכר
1 כוס לבן
3/4 כוס פרג

ערבבי את הסוכר והמרגרינה. הוסיפי את הביצים ובחשי היטב. הוסיפי את הקמח, אפיון, פרג והלבן. אפי בתבנית משומנת ומקומחת כ-40 דק'